

TO KENTPI

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

Ιδρυτής σειράς
Άρης Μαραγκόπουλος

Επιμέλεια σειράς: Άρτεμις Λόν
Επιμέλεια - Διόρθωση: Φώτης Πέτρου
Σελιδοποίηση: Μαρίνα Μπίτσικα
Σχεδιασμός εξωφύλλου: Κώστας Χουχουλής

© Copyright 2021 εκδόσεις Τόπος & Ζωή Αποστόλου
για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο

ISBN 978-960-499-386-4

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμία διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά τον Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με τον Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με τον Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Τόπος
Πλαπούτα 2 και Καλλιδρομίου
11473, Αθήνα
Τηλ.: 210 8222835-856
Fax: 210 8222684

Κεντρική διάθεση
Τηλ.: 210 3221580

www.toposbooks.gr

ΖΩΗ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

ΤΟ ΚΕΝΤΡΙ

Μυθιστόρημα

ΕΙΧΕ ΑΠΟΦΑΣΙΣΕΙ ΠΩΣ Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΘΑ ΤΕΛΕΙΩΝΕ ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΑΠΌ-
ΓΕΥΜΑ. Δεν αισθανόταν φόβο. Οδηγούσε τη μηχανή του
στην εθνική οδό. Δεν φορούσε κράνος κι ο αέρας χτυπού-
σε αλύππτα το πρόσωπό του. Αυτή η αίσθηση τον έκανε
να θέλει να τρέξει ακόμα πιο γρήγορα, να τον χτυπήσει
ακόμα πιο δυνατά. Δεν ήθελε να τον λυπηθεί κανείς, κι
ούτε εκείνος λυπόταν τον εαυτό του. Αυτό που ένιωθε ήταν
δύναμη. Ήξερε πού πήγαινε, όπου τον πήγαινε ο δρόμος
– και ο δρόμος ήταν μπροστά του. Άνοιγε το γκάζι όλο και
πιο πολύ. Προσπερνούσε τα αυτοκίνητα κι αυτός ήταν ο
μοναδικός του στόχος, να βρίσκεται στην αριστερή λωρίδα
του δρόμου, χωρίς κανείς να είναι εμπόδιο μπροστά του,
και να τρέχει. Δεν ήταν αυτός ο τρόπος που είχε αποφασίσει
να τελειώσει τη ζωή του. Δεν θα ρίσκαρε να μείνει σακάτης
ούτε ήθελε να προκαλέσει ατύχημα σε κάποιον άλλο. Δεν
ήταν απελπισμένος, αλλά παγερά αδιάφορος απέναντι
σε όλα, απέναντι στη ζωή και απέναντι στον θάνατο. Για
εκείνον ήταν ακριβώς το ίδιο. Δεν τον ένοιαζε τίποτα, κι
αυτό ήταν ήδη ένας θάνατος. Άνοιξε κι άλλο το γκάζι. Δεν
είχε φορέσει κράνος γιατί δεν υπήρχε κανένας λόγος να
το κάνει, και τα μαλλιά του, που ήταν αρκετά μακριά, μα-

σίγωναν ασταμάτητα τα μάγουλά του σε όλη τη διαδρομή. Πρόσθετε και αυτό κάτι στην όλη ατμόσφαιρα. Είχε γίνει ο σκπνοθέτης του έργου του. Έτσι τα έβλεπε όλα τώρα, σαν μια κινηματογραφική ταινία που ο ήρωάς της ήταν έτοιμος για όλα κι έτοιμος για το τέλος. Κατάλαβε πως, τελικά, μόνο όταν είναι κανείς έτοιμος για το τέλος δεν φοβάται τίποτα. Ήταν σχεδόν αστείο στα μάτια του, να αποκτάει κανείς τη δύναμη που μπορεί να γυρεύει μια ζωή όταν πια δεν τον ενδιαφέρει καθόλου.

Δεν είχε ιδέα πού πήγαινε. Είχε χρήματα, είχε τη μηχανή του, μια μηχανή μεγάλου κυβισμού που μπορούσε να τον πάει παντού, και είχε αποφασίσει να πεθάνει. Τα είχε όλα. Ο τόπος δεν είχε καμία σημασία – όπου σταματούσε η μηχανή. Στη διαδρομή θα σταματούσε μόνο μία φορά, και μετά όπου θα εξαντλούνταν τα καύσιμα, εκεί θα έδινε τέλος στη ζωή του. Είχε ξεκινήσει χαράματα, είχε δει την ανατολή και τώρα ο ήλιος ήταν ψηλά. Σταμάτησε να πει έναν καφέ, του άρεσε να πίνει καφέ. Ακόμα και τώρα δεν ήθελε να εγκαταλείψει αυτή την αγαπημένη συνήθεια. Έβαλε βενζίνη και ήταν έτοιμος να δει μέχρι πού θα έφτανε, ποιο θα ήταν το σημείο όπου θα έπαιζε την τελευταία σκπνή. Τη σκπνή στην οποία ο ήρωας πεθαίνει και το έργο τελειώνει. Είχε κάνει στάση σε ένα από τα καφέ πάνω στην εθνική. Στις τουαλέτες έπεσε πάνω σε μια νεαρή κοπέλα. Δεν πρόλαβε να της ζητήσει συγγνώμη. Τον κοίταξε στα μάτια και μ' ένα βλέμμα γεμάτο φόβο ψέλλισε δυο λέξεις. «Βοήθησέ με».

Όσα δεν είπε με τα λόγια τα είπε μ' εκείνο το βλέμμα. Σαν να χανόταν και αυτός ήταν ο μοναδικός άνθρωπος πάνω στη Γη που μπορούσε να κάνει κάτι για να τη σώσει. Δεν στάθηκε περισσότερο κοντά του για να τη ρωτήσει τι εννοούσε. Έξω από την πόρτα ακούστηκε η φωνή ενός

άντρα, απευθυνόταν σ' εκείνη, και η κοπέλα εξαφανίστηκε πηγαίνοντας σ' αυτόν. Αναρωτήθηκε αν του είχε ζητήσει σ' αλήθεια βοήθεια σαν να εξαρτιόταν η ίδια της η ζωή από εκείνον ή αν αυτό ήταν μονάχα στη φαντασία του.

Όταν πήγε να ανέβει στη μηχανή είδε την ίδια κοπέλα να την τραβάει από το χέρι ένας άντρας και να ακολουθούν άλλοι δυο. Μπήκαν σ' ένα μαύρο αυτοκίνητο κι έφυγαν. Ακριβώς τη στιγμή που έσκυβε να μπει μέσα γύρισε το πρόσωπό της προς το μέρος του και είδε ξανά το ίδιο βλέμμα. Άκουσε μέσα στο κεφάλι του τη φωνή της. *Βοήθησέ με.* Ανέβηκε στη μηχανή και αυτή τη φορά φόρεσε το κράνος. Ακολούθησε το μαύρο αυτοκίνητο. Έτσι κι αλλιώς, δεν είχε συγκεκριμένο προορισμό, ο δικός του προορισμός, όπου κι αν πήγαινε, δεν θ' άλλαζε. Οδηγούσαν μια ώρα, μέχρι που σταμάτησαν πάλι σε ένα άλλο καφέ. Οι δυο από αυτούς βγήκαν από το αυτοκίνητο και μπήκαν σε ένα άλλο που ήταν παρκαρισμένο εκεί. Έφυγαν αμέσως. Δεν μπορούσε να διακρίνει την κοπέλα στο μαύρο αυτοκίνητο, αλλά ήταν σίγουρος πως ήταν εκεί γιατί δεν την είχε δει να βγαίνει. Λίγο μετά είδε τον τρίτο άντρα, εκείνον που την τραβούσε από το χέρι, ν' ανοίγει την πόρτα του οδηγού και στη συνέχεια να πηγαίνει στο καφέ. Έβγαλε το κράνος, κατέβηκε από τη μηχανή και πλησίασε. Κοίταξε μέσα από το παράθυρο, η κοπέλα φαινόταν να κοιμάται. Δεν κοιμόταν. Μόλις πλησίασε, άνοιξε τα μάτια της και τον κοίταξε. Έβαλε τις παλάμες της πάνω στο τζάμι και έμεινε να τον κοιτάζει με το ίδιο βλέμμα που τον είχε κοιτάξει και τις άλλες δυο φορές. Κούνησε λίγο το κεφάλι της σαν να του έδινε την έγκριση να προχωρήσει. Εκείνος άνοιξε την πόρτα και της έπιασε το χέρι. Καθώς έβγαινε, έχασε την ισορροπία της. Για κάποιο λόγο δυσκολευόταν να παραμείνει όρθια και

χρειάστηκε να στηριχτεί πάνω του για να φτάσουν μέχρι τη μηχανή. Της έδωσε το κράνος και τη βοήθησε να πιαστεί πάνω του. Πήρε τα χέρια της, τα έβαλε γύρω από τη μέση του και τα πίεσε με δύναμη για να καταλάβει ότι θα έπρεπε να τον κρατάει σφιχτά. Έβαλε μπροστά και ένιωσε τα χέρια της να τον σφίγγουν πολύ δυνατά. Είχε κολλήσει το σώμα της πάνω του και τα χέρια της είχαν γίνει μια μέγγενη που δεν τον άφηνε.

Εκείνος δεν σκεφτόταν τίποτα. Είχε απλώς ανταποκριθεί σ' αυτό που του είχε ζητήσει, χωρίς να χρειαστεί τίποτα να τη ρωτήσει και τίποτα να μάθει. Δεν τον ενδιέφερε να μάθει. Αν έπρεπε να του πει κάτι, θα του το έλεγε, αν δεν ήθελε να πάει μαζί του, δεν θα πήγαινε. Αν δεν ήθελε ν' ανέβει στη μηχανή, δεν θ' ανέβαινε. Αν δεν έπρεπε να φύγει από εκείνο το αυτοκίνητο, δεν θα έφευγε. Δεν αμφέβαλλε πως έκανε αυτό που του είχε ζητήσει χωρίς να του έχει πει σχεδόν τίποτα, πέρα από εκείνες τις δύο λέξεις. Αυτό έκανε, τη βοηθούσε, δεν είχε τίποτα να χάσει. Αν μπορούσε για λίγη ώρα ακόμα κάτι να δώσει, ας ήταν αυτό. Για εκείνον δεν είχε καμία σημασία. Ο Αλέξανδρος βγήκε από την εθνική και συνέχισε.